

Quadro dramàtic del Esbart Teatral de Castellar del Vallès

Publica 48 pàgines de folletí de la colossal obra d'en Sardou

THEODORA

60 pàgines 15 cèntims

La Verge Boja

se n'ha posat a la venda un altre edició

Preu: 2 pessetes

DE VENDA

en aquesta Administració, Kioskos "De tots colors" y totes
les llibreries de Catalunya.

DE TOTS COLORS

REDACCIÓ y ADMINISTRACIÓ

ALT DE SANT PERE, 17, INTERIOR
BARCELONASurt els
divendres

PREU D'UN NUMERO 15 CTS.

SUSCRIPCIÓ A UN TRIMESTRE
2 PESSETES

L'armari vell de roure

per Carles Dickens

La pacífica ciutat de Abbeylands, anava a dormir-se. Ja mes d'un fatal dels antics carrerons se havia apagat y 'ls altres seguien successivament l'exemple, comprometent al que 's cuidava de posarli oli y amb perill de que el concell municipal el penyorés. Els botiguers del carrer Gran tancaven les portes dels seus comerços, doncs la pluja cayent a bots y barrals, els feya preveure que cap client ressagat arribaria a comprar y beurer rès. Les caperuses que estaben posades sobre les xemeneies, giraben com panells, segons els capricis del vent. Els tres agents de policia encarregats de la seguretat pública s'hen havien

anat a dormir, persuadits de que, en una nit com aquella, eis lladres si es que n'hi havien Abbeylands, no s'atrevirien a sortir dels seus caus per por d'agafar un reuma. El metje de retorn de la visita a un malalt de les afores, feya entrar el cavall a l'estable y se proposaba deixar a tots els seus altres malals morir, sens el seu permís, si no podien esperar fins l'endemà per fer el viatge al altre món. Eren prop de les deu, y se hauria cregut qu'era mitja nit, tant les places y 'ls carrers estaven deserts. Però en l'hostal dels *Tres coloms*, ningú semblava disposat a anarsen al llit, totes les sales estaven plenes, y 'ls moços corrien de

—No m'enorgulleixo pas d'esser un coneixedor dels mobles antics,—respongué el jove; però tinc una tia a qui crec que aquest li agradarà, y és un present que jo li vull fer, per acabar de completar el nostre mobiliari. No regateijare gens, aquí te les dugues lliures esterlines. Li pago al comptat però amb dugues condicions: la primera que l'armari el portarà aquest mateix vespre, sense cap gasto mes y que si per casualitat a la mèva tia no li agrades per part mèva, vosté el cambia, rà demà matí per un altre objecte y que llavors el gasto de transport correria á compte meu.

—Si, home, si, digué Mr. Benson que esperaba una rebaixa d'alguns chellins per lo menys... però com podré enviarli aquest vespre?

—Aixó no m'interessa, digué el comprador; lo que si espero es que me farà un rebut del diner y que en aquest rebut especificarà clarament de que'm ven el moble amb tot lo que contingui, perque se troven sovint fortunes en aquestos mobles, digué ell rient. Se citen cassos de sillons que'ls seus propietaris els havían omplert de bitllets de banc.

—Oh! si ja ho faré constar sens cap recel, digué Mr. Benson escrivint el rebut... y en quan al transport... ja li portaré jo... A quina direcció te que portarse?

—Senyora Truman, Salisbury, Street, n.º 2. en el arrabal. No es un barri bonic pero un viu, allà ont pot quant els lloguers son cars.

—Ja es un carrer ben desert y de ben poca fama digué el prestamista. No podia esperarse fins demà al matí? Estic sol a casa amb la criada

y com a aquestes hores no trovaré camàlic, me veuré forçat de partar l'armari jo mateix. Un hom fou robat y assassinat en aquell carrer fa vint anys.

—Oh! sí d'això fa vint anys, digué el jove rient, el carrer de Salisbury se ha millorat molt desde aquelles fetxes. Y a mes quin lladre se deixarà tentar per un armari vuit que ha estat dos o tres segles en la família del granjer Merrywood.

Mr. Benson, pegá una llambregada sospitosa al comprador; pero fou desvanescuda per la fesonomia franca y oberta de un jove de vintiquatre anys apenes. Que podrà temer, en efecte? y además no era una excelent ocasió pera estalviar-se el gasto del camàlic! «En vritat, pensaba, deuria invitar a aquest jove a pendre algún refresc.» Pero aquesta bona intenció va desvaneixer desseguida, com tantes altres bones.

—Si arriba a casa la tia avans que jo—digué el comprador,—li prego que li digui solsament que es de part del seu nebot, però jo espero ja ser-hi pera rèbre'l jo mateix. No me deturaré més que un quart d'hora en el Carrer Gran, y's fa tart.—Y dient això el jove s'embolcallà amb la manta y se despedí de Mr. Benson.

Aquest, passeijà sa mirada satisfeta per totes parts. «Vaja—digué,—un bonic negoci per completar el día per un bonic benefici. Aquest jove! Dèu estimar molt a la seva tia pera no regateijar quan se tracta de ferli un present. Afanyemse a portarli aquest trasto, que feya cara de destorbarme molt temps per aquí.»

Y després d'haver dit a la criada que se'n anava, Mr. Benson se carregà el moblet a la espatlla y's dirigí amb pas ràpit cap a Salisbury-Street. La pluja havia passat. Un cop davant del número 2, picà un cop, sens que ningú respongués. «Ah! ah!, se digué. Es la casa. Jo crec que ha estat tan temps buida! No sabia que s'hagués llogat. A qui anirà dirigit aquest moble?» A un segon cop a n'el picaportes, va donar senyals de vida, varen sentir-se passos en el corredor, y una dona velleta obrí la porta, extranyada de una visita tan tart de la nit.

—M'en anava a ficar al llit, digué y no esperava mes que al meu nebot. Me creia que era ell...

—No trigarà gaire a arribar, respongué Mr. Benson, y me ha encarregat de portarli aquest armari tan bonic. Tot està pagat..., a menys que vostè no vulga donarme algun centim per anar a beurer, digué sens el mes petit remordiment de consciencia; doncs pensava l'avar prestamista, jo no puc privar a la tia de mostrarse tan generosa com el nebot.

—De tot cor, digué la vella, aquí té una peça de sis pence: pobre nebot! que amable es amb la seva tia!

—Què fa molt temps que viu aquí senyora? preguntà Mr. Benson mentre que la tia butxaquejava.

—No senyor no, fa tres dies solzament, respongué.

—Mercès, bona senyora y si necessita algun altre moble vingui vostè mateixa a la botiga, que serà molt ben rebuda.

—Mercès al meu nebot penso que ja no me manca gran-cosa, tant mes

quant aquest matí me ha arribat el mobiliari per el canal. Bona nit.

Mr. Benson embotxacà la menada de sis pence y se retirà, no desitjava pas mes que la vella de allargar la conversa en aques corredor eu el que ella li havia pregat de deixar el moble sens invitarlo a entrar.

Un cop a casa seva, el prestamista, com home municions, va apuntar sa darrera venda y va permetres el luxe de fumar una pipa avans d'anarsen al llit y veures un gotet de aguardent pera humitejarse els llavis de tant en tant. Prompte va sentir tocar mitja-nit en un dels seus rellotges; pero un altre tocaba les onze, va creurer que aquest tenia rahó y carregà de nou la pipa per tercera vegada. En aquest moment un cotxe s'aturà a la porta.

«Qui pot venir a casa meva en aquesta hora? se preguntà, quant va sentir trucar.— Và! và!—Es probablement algun noble arruïnat que ve a oferirme algun objecte del que n'es hereu, alguna comptesa que te un diamant de massa en el joyer?» Amb aquesta agradable reflexió Mr. Benson anà a obrir, vegé a una dama que baixaba d'un tilbury del que el cotxer tancà la portella mentre que la senyora li deya: «El cotxe m'esperarà. Tinc un assumpte important pera comunicarli, Mr. Benson. Entrem a casa seva, si es que podem sols.»

Mr. Benson la feu entrar en la botiga y a la claror de la candela va veurer que ténia davant seu a una dama bastant alta, senzillament vestida y endevinantse presa de l'influencia d'una profunda emoció.

—Vostè es Mr. Benson el prestamista, no es veritat? digué ella.

forsà la seva eloqüència trayentse la bossa de la butxaca. Sembla que acabà per trobar un argument victoriós, doncs mitja hora després el gòtic armari entrava de nou a la botiga, havent tornat a fer el meteix camí de la vetlla sobre la espatlla del prestamista.

—Al fi, ja respirol, digué; però, esperaré les nou? Ah! Aquesta bona cosina 's pensa que jo no podré prescindir de la seva agulla. Aquí tinc aquesta destraleta que ha trencat ja altres resorts.

Al dir aquestes paraules, treu el primer calaix de l'armari y veu un paper enganxat en una de les parets interiors. «Oh! oh!, digué, serà una de les cartes?» Y llegí: *Com a liquidació: Jordi Evans.*

En el meteix temps el jove còmic entrava en sa cambra del hostal dels *Tres Coloms* y tornava a la maleta

dos vestits de dona. «El director del teatre d'aquesta ciutat, digué, ha estat molt apressat per fer la quiebra. Jo hauria pogut proporcionar-li algunes entrades amb els meus treballs. Ja n'he ben sortit dels papers de tia Truman y de cosina Joana. Quan hauré descomtat de les dues centes cinquanta lliures esterlines el lloguer de la casa de Salisbury-Street, les dugues lliures del armari, lo que dec del cotxe y la propina dels sis pènic tan generosament donats a aquest avar de Mr. Benson, me quedaràn encare les dugues centes lliures del meu pare amb els interessos de déu anys. No desitjo altre cosa sinó que la consciencia del meu llegidor sigui tan neta com la meva».

FRANCESC FAURA, trad.

✱ ✱ ✱

Breviari

El liric elogi d'un ball de carrer

Quan hi hem arribat finia el primer *soñit*. De casa a casa, en les altures dels terrats, penjaven grans banderes de sonniades nacionalitats; a la porta de cada botiga la gent hi feya rotlo, ben visibles les noyes com en un aparador de bisseria barata, dos o tres acetilens parprejaven son flam lúvit, y'l cadafal dels musics dreçave's enjoyat de branques y flors de paper d'una flora imaginaria y exòtica, y amb gran abundor de fanals xinescs y acetilens. Se reya, se parlava, se feyen xistus poca-soltes que tenien l'alt privilegi, en aquella nit, de

fer trencar de riure, hi havien xarades viventes, cants y poesies...

Costava més atravessar aquell mar de gent que atravessar el Sahara; però nosaltres, tres *amics* botiguers y jo, impertèrrits, serens, donant empentes y cops a tort y a dret, arrivem a lloc, per fi una ebanisteria del, gairebé, extrem del carrer.

Han arrenjat uns bancs de taulons, y, més que una ebanisteria, sembla un inefable y egregi jardí d'amor amb flors de carn y de llascivia, car en els bancs, com en els antics solis de la Provença, seuen les damiseles propicies al riure y al no pensar.

Sonen noms de fembra d'un altíssim y romàntic lirisme: Angelina, Teresa, Eulalia...

Y com què a eixa Eulalia, d'ulls bruns y misteriosos com dues inquietantes cisternes del gran Pecat Mortal — oh, dolcíssim pecar, que val tota una vida! — y de llavis curts y amples y sensualíssims, la molesta el fum de mon «caruncho», llenço el «caruncho».

En el cel, uns núvols plomosos tenien una tràgica rojor grisa, y allà en un esboranc que mostrava la serenitat del blau, una estel·la parprejava com uns ulls de fembra que's guinyessen al fum d'una foguera santjoanina.

Y de sobte, brollen els primers acorts llanguits y canallescs d'un «garrotín»; un dels *amics* botiguers me diu: *Ojo* amb el ram! Però jo, com en els regals jardins de Versailles, ofereixo el braç, — *braç de poeta, amada!* — a eixa Eulalia bruna y mòrvida, vestida de *sedà cremé*, amb un gran triomf, sobre l'afelpada alburia del rostre, de la cimera sensual de sos cavells bruns com si anés, com en les legendes d'Hoffmann, coronada de roses brunes.

Es un goig, un pler noble y vivíssim esguardar els ulls d'eixa Eulalia, — digna d'ésser germana d'altra Eulalia qu'en jorns llunyans esfullà crudelíssima la *Immortal Rosa de mon Cor!* — que s'encenen sots els romàntics *bandós* del cavell com dues misterioses lluernes, y esguardarhi, — ideal espill, — els acetilens, les banderes, els fanals veneziàns, els musics y les parelles que en els reconsofocs y misteriosos s'entrellacen llascivioses...

Es finit el ball, y ella, en un ridícol ram de flors de drap, dú un imborrable recort meu.

En esta nit tan florida d'estels, ja plau extraordinàriament el romanticisme en l'amor qu'encar no es amor, que tan sols es *flirt*...

En ma boca floreixen els madrigals a

esta Eulalia, bruna y formosa y mòrvida, — la Carn, Senyor, la Carn! — com flori-rien en boca de l'abat de Boufflers... Ella, *la pobre noya*, que acàs sigui modista, o cotillaire, o pentinadora, s'extranya quelcòm de que en mon madrigal, qu'es ditirambe, la compari a la dolça esposa del Càntic de Càntics, la dels dos anyellets blancs y trèmols com dues inefables margranes de temptació que per un esboranc mostressen son fruit sacnant, la dels ulls bruns y consolatrius, la de les trenes blondes y odorantes a mel, la dels llavis foguejants com dues brases enceses en les que Heine hauria llençat son cor, la dels flancs opulents y combats, però àgils y esveltíssims, la dels braços eburnis, d'una suau brunesa, y avellutats com la pell d'un préssec collit un clar matí d'Agost, quan encar tremoleija en el blau una estel·la, y allà sobre'l mar el faune senecte del sol s'anuncia besant uns nuvolets que passen...

A la tímida Julieta, que sota la plata d'un líric raig de lluna, forjave's tot un inefable poema d'amor que Missenyora la Dama Pàlida havia de marcir; a Cleopatra, la regina en enciseresques llascivies, serventa y adoratriu de la Sensualitat, a qui rendí culte fervorosíssim fins a sa mort, enroscantse a les evories taces de sos pits les víbores legendàries; a Carme, la filla de D. Quixot y de Crhysis, que feu de sa vida una torturada orifloma d'amor y de sanc; a la primpcesa de Valentinois, que permetia la entrada en sa cambra als plebeus de bons bíceps y après els baldava a vergaçades; a la princesa de Lamballe, que après de haver *conçolat* a tot un cenacle de poetes, s'esposà amb la tètica Madame Guillotina...

Eixa Eulalia, que'm recorda un retrat del Greuze, amb sos ulls bruns y allargats y espasmòdics, amb la bruna corona de sos cavells, amb les eburnies y albes cadenes de sos braços, que hauria sigut ma Beatriu, ma Laura, ma Eleo-

nora, ma Teresa, y que are's casarà amb un dependent que no sabrà somniar, però que sabrà dur bones setmanades, y tindrà fills, y s'anirà envellint, y no s'en entristirà perque haurà viscut sense pena ni gloria, perque may m'altíssima Senyora la primpcesa Quimera li haurà dit sos versos al passar...

Y'l sò del postrer valz té una infinida melangia, com un plor, com un llament qui revola; els acetilens s'han apagat, y allà, demunt els terrats, al cel s'irissa el bes, un tènue bes taciturn y tímit, del dia neixent...

LLUIS CAPDEVILA

CORREU DE PARIS

Algún teatre mes que's tanca... gent que s'en va... gent que no s'en va... Y cada dia lo meteix. Sentimentalismes a la Comedie molt soroll a l'Opera, rialles al Vaudeville y com per tot arreu qu'es lo mes fresc ara al estiu.

Y de fresc també ho es al Teatre de la Scala, teatre d'estiu, hont aquests dies han estrenat *L'Arumriar de Toledo* *L'Armer de Toledo*. Es una opereta *buffa* molt *buffa*, veus-en aquí l'argument.

Mestre Ramón, l'armer de Toledo, s' enamora d'una seva amiga vehina al meteix temps, y aquesta-la vehina Juanita estima també de temps a Mestre Ramón. Pro Juanita te una mare egoista de la seva filla com totes les mares, qui tenint en compte segurament alló de que una noya es per un rey no permetrà que la seva filla se casi amb Mestre Ramón, un sencill armer amb botiga oberta y parroquia, bona parroquia, aixó si, pro res mes que armer al fi. Pepita, la mare de la vehina sab que les pantorrilles de la seva filla valen molts millons, valen molt mes que les armes acreditades de

Mestre Ramón y consentirà cedirla a tant baix preu. Afortunadament per tot-hom hi ha ún acaudalat burgés que persegueix de temps a Juanita; Un burgés, ric, amb molts millons tal com Pepita l'havia somniat. Pro-lo que son les cosses aquests burgés, Pedro, qui semblava haber naixcut per les gracioses pantorrilles de Juanita, s'adona tart del seu enamorament y te una esposa, una Carmen jelosa que noli permeterà cap amistat amb la ballarina. Pro Pedro, amb tot l'engany que dóna amor, combinarà una bonica estratagema; dotará al enamorat armer y'l casará amb Juanita, esperant poguer, amb els seus millóns, tentar la infidelitat conjugal de la novella esposa.

Però fins aquí arriba el poder del seu or y d'aquí no passa, ja que Pedro no sabia que mestre Ramon era carinyosament correspost per la honesta ballarina qui de cap manera consentirà de enganyar al seu estimat.

Ramón y Juanita serán felissos amb la mare d'aquesta qu'are trova un bon partit l'antic armer, y Pedro, el desgraciat enamorat qu'ha posat els seus millons al servey del seu rival s'aconsolará y callará pera evitar escenes amb la seva esposa gelosa com una mala cosa.

El llibret escrit amb molta sal y molt a l'espanyola se presta a una orquestració ben atractiva. Aixís, no hi falten tangos, habaneres y un magnífic wals que val per tot.

Y una vegada mes l'esperit espanyol sucuroseix als francesos y els fa somniar en aquesta espanya de llegenda qu'aquesta vegada per aixó, no han trovat tant exotica com els agrada ja que *L'Arumriar de Toledo* no deixa d'esser una obra escrita amb coneixements y mes veritat que moltes de les que's fan en semblants assumtes.

No ha passat res més. Aquí teniu un *Correu* ben poc de París.

LOGE

Arts Plàstiques

MADRID

L'Exposició de Belles Arts

(Acabament)

II

En l'actual Exposició s'hi trasllueixen tres tendències ben marcades: la tendència dels continuadors d'aquelles tradicions dels grans mestres del Renaixement, dels amics dels concells clàssics que sols esperen del propi sentir, d'aquell sentir amb llibertat, la evolució pausada que'l temps y el medi's cuydaràn de donar segell a l'obra. Venen després el nombre dels qu'apassionats per una escola o per un determinat mestre, fanatisats per un sentir especial no saben prescindir d'aquells camins, prescindint sempre de que no corren temps moderns; amparantse d'aquells medis antiquats y es sent son art escarni sols d'aquells a quins pretenen perseguir. Son el tercers en nombre aquells que per trencar els motllos vells, defugen sanitosos prejudicis, motejan de rancies tradicions y d'acadèmics a n'el tresor guardat a les pinacoteques y museus y a sos moderns conreuadors. Aquests darrers son els fanatisats en la recerca d'un art propi, d'un individual, y amb l'afany de distingirse de tot lo creat, cauen en llastimoses equivocacions, obtenint sols un resultat de aberracions y monstres que no'ls ha de conduir a la pretenguda gloria, ni molt menys a n'el cobejat profit, desconcertant als amateurs, sembràn arreu la hilaritat.

El mal prové en gran part d'un nombre no petit de crítics, que pretenen lluhir la feyna llur, incensant, per sport o per ignorancia a tot lo que's decanta a n'aqueixes escoles conzeuadores d'un art esdevingut de moda y acomodat a intel·ligències arraulides qu'al art seriós y verdader de cap manera podria figurar en les darreres files. En aquest pretingut art es sols ont poden arribar-se pera conquistar un nom que no adquiririen isolats y per sos propis mèrits.

Pensar que'ls arcaïsmes han de dur-la nau al salvament y que'l treball dels que's nomenen nou centistes deixarà algun rastre profitós, fora pensar qu'un dia una foguera al centre d'un poblat consumiria en auto de fe les obres que llueixen, boy glorificant sos autors, en els museus. Mancats de bon sentit devenen aquells petits esclaus de quins Epictete ne fa esment.

No hem de dubtar, empró ni un breu moment; malgrat el contratemps no hem de mostrar l'esperit feble. Tinguem la complerta confiança de que aquest virus se veura vençut en lluyta ventatjosa, desigual pe'l cavaller del *Bont sentit* fidel servidor de la noble orde del *Sentit Comú*.

S'es fet de moda el quadre de costums: ha desaparegut el d'història son oblidat els temes heroics; caygueren en descredit per que se'n pintaren alguns de molt dolents, car, la seva producció es costosa y requereix un profon estudi que les tendències modernistes no son capaços de portar a cap: A n'aquest artistes a quins la critica, enlayra com jamay s'enlayraren a Rubens ni a Velazquez no 'ls vingueu amb un profon estudi, ni amb composicions; vos diràn qu'es antiquat.

Apuntar una figura, en una sesio curta, sens presentarli el rostre, ab ropatge que no acusa, ni de lluny damunt de que s'aguanta, pintat amb desembràs, aquest es el fi que perseguixen;

Les tendències mes sanes dintre la Exposició se troben en *La Celda* de n. Rodríguez Acosta y *Paquilla* del mateix autor, dues obres mestres vigorosament pintades d'una il·lusió estremada, d'una ingènia factura, com en identiques condicions se troben en

Fillol Granell ab el retrat del *Mister May* y l'Alvarez Sotomayor amb el retrat del pintor *Helsoy*, y amb tot el Jurat no ha sabut apreciar el treball de tan distingits autors. En Chicharro, amb *El forçado* y *El tio carromato* tractats també amb una envejable seguretat y aplomb de mestre: l'Huidobro en *El Cané*. Els portuguesos Malhoa en *Festejando á San Martino* y Wanthelet en els *Retrato de minha mal* y *Retrato de meu pae* d'una veritat pasmosa. Alvarez Sala en *Pescadoras de mariscos*, Benlliure en *La novia* d'una grandiositat y simplificació técnica dignes de tota lloança Lopez Mezquita y Hermoso, aquest darrer en *El Plato azul* y *En el barrocal* amb un estil netamente realista y despullat de tota preocupació. En Garnelo pintor de rassa-anc que pese al modernisme; en Beltrán y Masse en sos retrats y sobretot en sa *La niña en rojo*, en *La brada* en son *Retrato* y en *Santamaria* també amb *Retrato* de senyora son dignes en aquest genre de tota admiració. Dos efectes de llum que criden l'atenció son den Verger Fioretti que's titulen *Retrats* y *El camino de las cruces*.

Model en la desinvoltura y moviment de les figures, en la grassa pastositat y esplendit, mascle col·lorites el llens d'en Montgrell, valencià, *Noche de baile*; El guipuzcoà Salaverria exhibeix *La procesión de Corpus en Lero* d'un realisme ben discret, amb una expressió en els rostres admirables plens d'una devoció y naturalitat; anc que's decanti en el fons á un arcaisme tolerable. El valencià Andreu Santamans en *Tres roses en un pomel* y Ortiz Echagüe en *La fiesta de los cojrales* ben acceptables de construcció; Javier Cortes que deixant de banda son pretengut arcaisme, aquet mal grà sortit de sobte en alguns joves de la darrera cuyta, exposa un llenc Ex-voto digne de tota estima per la naturalitat y coneixements que tot ell respira. En Pinazo, (fill) se fa acreedor á robarli de son llenc *Los enredos del diablo*, un triptic tractat amb una generosa energia sens oblidar sa *Fruta escogida* y Magdalena que no tindrem temensa en assegurar que en la Exposició no hi ha un millor.

Un desnú de dona de'n Verde y Rubió's fa remarcar per una ferma construcció, colorista de bon tremp, y amb tendències á un clasicisme ben entes. Aquests son, á nostre humil parer els quin segueixen bon cami, cad'

hu amb son especial segell, sens reliscar en extravagant, dintre la tònica característica de nostres tradicionals escoles, dintre la de quin rotlló no hi desmereixen gens entre 'ls de casa nostra en Ricart Urgell, en Rusiñol, en Barrau, Meifren, y en cert reflexe en Gili y Roig.

En bon nombre d'artistes d'un indiscutible talent que cerquen notorietat truco del decadentisme citaran á n'en Romero de Torres, qui, comensà amb l'admirable *Musa gitana* que pot veure's al Museu modern, digna de tota lloança y d'una medalla de primera, que no mereix sa *Consagració de la copla* de la present Exposició un extravin artistic de l'autor, ple de fantasioses falsetats, y llastimoses equivocacions, cercant uns viaranyis d'intellectualisme, va dret á un afros abim about sa gloria anterior pot estrellarshi.

Joves, artistes de talent sens dubte son els Zubiaurre que persegueixen dintre una tònica d'arcaisme un resultat poc fructuós, aixecant grossa polcagüera entre 'ls disposats á la notorietat, anc que decadent, á ultrança, dels que cegament requixen les petxades dels antics citarem com á mes remarcable en aqueixa *baixa passió* á n'en Corredeira, que persegueix á n'el Greco en son periode mes decadent.

Els aigua forts d'en Baroja, Nessi' els d'en Galis y Camino, y els del catalá Esteve y Botea com també els d'en Labrada, amb els dibuixos del nostre Baixeres son treballs notatillissims.

En escultura 's distingeix brillantment, sobre tot l'element jove, qui sortosament ve deslluirantse de l'afany de singularisar-se amb pintura nostra generació actual, en aberracions com ho fa amb samajoria.

L'alt relleu *Naturaleza* de D. Moisés de la Huerta y son *Torso de hombre* son lo millor de la secció, tractats amb honradesa y d'un realisme poc comú, carnos y compacte. En Capiz amb *Paolo y Francesca* y sobretot el *Torso de mujer* bronze modelat amb sabiesa qu'es lo mas notable que exhibeix. *Farruca* del nostre Gargallo, que pot dirse'n sencillament qu'es una esplendidesa de la forma, junt amb en Ridaura, y els germans Oslé, criden també força l'atenció. Notable també es la *du'ce carga* d'en Montserrat com també les obres d'en Marco, y el *Reposo* d'en Marin.

Dels projectes d'arquitectura mereixen

elogi apart per sa bellesa, originalitat estètica y solidesa de concepció els del viscaí Teodor Anasagasti á qui també ha fet el buit el desgraciat Jurat, calificador, qui ha portat á cap son comés amb la mes grossa desmoralització.

Tothom pot equivocar-se; tots somdignes de perdó si la moral y l'honradesa ensenya. No es cosa gens planera el calificar un nombre d'obres tan eterogenies en son istil en fons y forma; essent aixís, demano per una part perdó, si dintre la meua humil, empró ingenua missió de cronista y calificador he pogut discrepar de qualqu' altre contrincant ó fer involuntaries omissions.

Madrid Juny, 1912,

JOSEPH GUARDIOLA.

✱ ✱ ✱

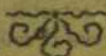
Ofrena

Jo se una cansó
gentil y galana
que un tendre aucelló
dolsament la canta.

La cansó de llum,
la cansó d'aubada,
qu'es tota perfum
de flors, y rosada.

Reb amb eixes flors,
ma dona estimada
de mon tendre cor
la dolça complanta
qu'ell es l'aucelló
que per tu la canta
la cansó d'amor
la cansó daurada

FELIP GRAUGÈS Y CAMPRODÒN

Els examens en el Conservatori del Liceu

Els dies 11 y 12 del corrent s'han celebrat els examens en la Escola de Declamació del Conservatori del Liceu. Es endebades que procurem amagar la malíssima impressió que tinguerem. La concurrència escassa, formada casi tota per families dels alumnes, semblava escoltarlos tenint el plé convenciment de que l'any vinent serien els seus fills els que anirien a augmentar el nombre infinit dels que llogicament pensant s'han apartat del Conservatori, car pera agafar defectes y no apendre res de bò sempre sempre s'hi es a temps.

Els alumnes, després de tots els dies d'estudi, se presentaven inaptos pera dedicarse a l'art de representar y se feya impossible oviar en ells les futures glories de nostre teatre. Els més humils aficionats aquells que casi no saben lo que es trepitjar les taules d'un escenari, davant d'un públic qu'escolta y judica amb més o menys bon acert, se presenten sempre amb molta més discreció, que els alumnes del senyor Lafuente.

Els mals que sofreix la Escola de Declamació del Conservatori son molt fondos. En una ciutat, culta com Barcelona ningú ha volgut comprendre que tenim una escola de declamació overta no sabem perque, ja que'l seny natural aconsella que un centre docent qual fi capdal sia l'art deu tancar-se si l'art no hi resplandeix, deu barrar ses portes per necessitat y pel bon nom de la nostra ciutat. No s'ha d'anar al Conservatori a perdre el temps; s'hi a d'anar pera arribar a saber un dia lo que es Art y deuria estar dirigit, aquest centre, per una persona que al menys tingués noció de lo que es el teatre.

Enguany el senyor Lafuente s'ha esmenat un xic. Ja no ha escullit, com va

fer l'any passat, *El registro de la Policía*, pera examinar als seus alumnes, però a ell y sols a ell, seguirem culpant de la mort aguda que ha sofert la Escola de Declamació del Conservatori.

No podrà negar el senyor Lafuente que a Barcelona hi ha verdadera afició al teatre. Y aquesta afició no faria que s'acudís a la Escola de Declamació si al menys tingués aquesta el dols atractiu de que en ella s'h'apregués? No hi anirien els nostres aficionats a ensajarse en l'estudi del teatre clàssic castellà, monumental obra literaria, y en el de les obres modernes tant del nostre teatre regional com dels autors castellans? Qui te la culpa de que aquesta afició vegi defraudades les seves esperances?

En fi, concretem y dongui forsa a lo que hem dit, una lleugera ressenya de dos dies d'examins. Cal fer constar que en honor al ridicol, s'han dedicat dos dies a examinar un nombre insignificant d'alumnes que haurien pogut esser examinats en una sola nit, cosa que encare hauria fet més brillant l'acte.

Les senyoretes Juez, Martinez, Vivó y Giralt recitaren unes poesies al alcans de qualsevol criatura de cinc anys en un Colegi. Res pot dirse del treball, que per la seva part, demostraren dites senyoretes. Qui sab si a un temperament ingenuu com el de la senyoreta Vivó no se li hagués donat una poesia *Suspiros de una madre* que faria plorar si no fés riure, y si la senyoreta Giralt hagués tingut un bon mestre (no moltes hores un mestre que no es lo meteix) y se 'ns hagués presentat refrenant un xic el seu romanticisme exagerat, sense aquells cambis sobtats de veu, fills d'una escola viciada, amb la dicció més correcta y amb més art, podriem dir que això hauria estat lo unic bò que sentirem en aquells examens, ja que tant a la senyoreta Vivó, com a la senyoreta Giralt sembla que lo que 'ls manca no son pas condicions pera dedicarse a l'art escenic.

Les obres *Sin querer* y *El adversario* no podien presentarse més llastimosament. Les escenes morien totes y el conjunt dels actes resultava pesadíssim aburrint al públic. Suposém que'l senyor Sagrera no pretendrà guanyarse la vida ni que fòs fent de partiquí en una companyia del Paralel, per que en aquest cas li augurém que no faria els ossos vells.

En fi, ara, tancarà les portes el Conservatori y vulgui Deu que a l'obrirse de nou, poguem felicitar-nos de que les nostres queixes viu ressò de l'opinió de molts y molts, hagin servit de llissó y procurat, per lo tant, alguna esmena.

✻ ✻ ✻

Madrigal

(De l'E. Duchquel)

Hi ha un gran foc d'esclat d'amor
y un dols efluvi de mel
sota la blavor del cel
y aprop dels tarongers d'or.

Glosa la lira fidel
una cansó pastoril
y entre rhapsodes sens fel
el cor fuig vers a l'anhel
sentintse un riure infantil

Es el cant un madrigal
qu ha encés tant y tant l'amor,
baix el tremol orquestral
de les taronges en flor.

Hi ha perfúm de llessami
y flors qu'al esbadellar
han rigut a n'el jardí
d'un pleròric estimar

En el placit festival
de l'aubada del amor
també riu el florestal
que a n'els cors fa solemnia
les taronges totes d'or

Canta la veu varonil
estrofes de dolça mel
amb arrogancia sobtil
car el madrigal va al cel

Y del amor orquestral
que ho eucen amb foc d'amor
vola un eco magistral
baix la blavor celestial
y en mitj de taronges d'or

EMILI GRAELLS CASTELLS

ELS TARATS

Jo els he vist en aquestes diades crues d'hivern passejar lentament pels camins assolejats que vorejen el meu poble. Els he vist montar poc a poc per les carenes blavoses y la seva tos esferehidora ha retrucat dintre'l meu cor. Els he contemplat llargament. Arriven dalt la carena, y les seves mans ossoses, esblanqueïdes fan signes cabalistics. Se giren a dreta y esquerra y entre estossec y estossec van signant are una muntanya, are una ermita, are una clapa de neu que ha quedat en una obaga. Després, s'entortolliquen els tapa-boques al coll, s'enfonsen la gorra fins arrán de les orelles, y lentament... lentament... emprenen la devallada. Are aquí, are allà, van aturant-se a totes les márgeres y doblen els cosos al impuls de les seves convulsions. Trauen els mocadors y se'ls posen davant de la boca per contenir el seu etern estossegar.

Amb les manigues dels seus gecs s'aruguen els ulls plorosos. S'asseuen, estiren els peus per atebiar-los y quant s'han reposat dels seus esforços, comencen a desgranar converses plenes d'idealismes, a forjar castells d'ilusions que potser la vinenta primavera ensorrará. Un d'ells diu:

—A mi, el metge m'ha trovat més bé/
—Si seguexo com vaig seguint, aviat
me sembla que podrè treballar!

Y afegeix el tercer.

—Com hi ha mon, se van ben equivocar amb mi!

—Si no fos aquest dimontri de tos ja estaria curat!

—Si pogues dormir unes quantes nits...!!

—Gana me falta, que de salut ray...!!

Y aixis per l'estil, tots confiats, van discutejant els pobres tarats. Pobrets! Cossos y ànimes malaltes! Aneu pel mon arrossegant la mort traydora y tot-hom se'n dona compte menys vosaltres! Somnieu uns temps millors, uns dies que no tossireu, unes nits que podreu dormir, unes hores de deliciós apetit, y res d'axó trobareu...La mort, la despietada mort se's disfressada per a vosaltres. La teniu a tocar y no la conexeu. La vostra imaginació malalta vos priva de veure-la tal com es, seca...descarnada...Oh, pobrets, cossos que anau defallint tot passejant per les carenes blavoses, amarades de sol!

Jo vos plany a mes no poguerly sobre tot a vosaltres, a vosaltres pobres tarats que anau sempre junts pel caminals arrecerats y solitaris del meu poble.

FRANCISCO X. VERGÉS

Desde Buenos-Aires

10, Juny, 1912.

En la opera

Digne de ferne essnent, es l'es la estrena de la opera de Lehar, *Eva* y la represa de *Maniobras de Otoño* portats á cap per la companyia Marchetti, durant la setmana pasada.

Eva contrariament al que poguessen suposar els fervents admiradors de *La viuda ale-*

ja Sta. Fornells molt discretament, tinge lloc la estrena d'*Els Bailets* lleure de l'Evili Dona y musica del mestre Martinez Imbert. Es una obreta sensilla pero composta amb molt d'acert l'alegria que envolcalla sa musica joganera agradá forsa á l'auditori que no es cansaba d'aplaudir tenent d'esser repetida rebent forts aplaudiments el seu autor.

Despres s'executá *El mestre* harmonisat per en Comella que tambe fou repetit, y tot seguit s'ens presenta l'eminent Vanda Lando-voska com compositora, millor dit com harmonisadora de la dansa popular Mazur y de la cansó popular Podolanka amb dugues de sa terra madiua la Polónia. Mes la primera fou la que més agradrà per sa factura original, per son caràcter y per sa bella harmonisació digna de l' eminent clavicinista, la segona tambe esta forsa bé, mes la canso no ens doná un tan bell retrat d'aquella terra ni de son modo d'esser com en la dansa en que 'n veu bategar amb mes forsa quehom de l'anima polonesa.

Totes dugues foren forse aplaudides tinguent d'esser repetida la primera pera correpondrà á l'avacio que se li tributa.

L'ardent amor de Rolond de Lassus es un madrigal de molt bella construcció y d'un sentiment classic forsa refinat.

L'aucellada de Jannequin obtingué com sempre una afiligranada interpretació digna del renom mundial de que comensa á gossar aquestat entitat. Acabá 'l concert amb *Els segadors* que valgueren á l'Orfeo una ovació xardorosa.

En tot el programa l'Orfeo obtingué, com sempre, un ver exit tan per lo gran é incansable mestre Millet com per sos profesors y choristes. ¡Quina llastime! Sent tambe el public ver aymant de la musica vitalment joio-

sa qu'en dit concert hi dominés d'una manera tan persistent lo melangiós y sentimental puig sembla qu'ab dos sentiments haurien de gossar del mateix lloc en los programas de aquest ja celebre Orfeo Catala.

II Pipistrello

Opereta en 3 actes y 4 quadros amb musica del mestre Joan Strauss.

El divendres dia 12 tingué lloc en el favoregut teatre del Tivoli l'estrena d'aquesta obra per la notable y aplaudidissima companyia italiana Granieri Marchetti.

Aquesta opereta sense esser res de l'altre mon entetingué forsa al públic fent passar amb sa música alegre y sos chistos una vetlla forsa agradable, mes l'acte més remarcable es sens ducte el segon en el que s'hi veu la mà d' music expert puig h'ha dos ó tres numeres molt inspirats acompanyats d'una instrumentació forsa brillant digne de Strauss un d'els mestres que gossa de més renom dintre d'aquet geure que recorre avuy triomfalment l'Europa tota.

La companyia estigué com sempre molt bé tan en la interpretació com en la presentació de l' obra lo mateix que l'orquestra fentse mereixedors d'els forts aplaudiments que ressonaren en lo teatre durant tota la nit.

Pera molt aviat anuncia aquesta companyia l'estrena de la renombrada opereta en 3 actes *La duchessa di Danzira* inspirada en la celebra obra de Sardou *La Corte de Napoleon* (Madame Sans-Gene). Per lo tan els auguram un gros exit.

SCHERZO.

TEATRES

NOVETATS

Segueix la companyia Sainati amb les seves escenes esgarrifoses y els seus quadres divertidissims. S'hi estrenen continuament amb grans èxits obtenint cada nit plens ben afalagadors per la companyia y per la Starace especialment a qui'l public aplaudeix amb delirant entusiasme ben merescut certament.

El dijous passat va posarsi per primera vegada el *Misterio di dolore* de l'Adrià Gual que signé un altic èxit dels molts que ja s'ha guanyat amb traduccions de les seves obres.

Derreraament ha obtingut també un grant triomf l'estrena de *La Carne* que segurament la veuren dies als Cartells alternant en els programes.

SALA IMPERI

Ha debutat en aquest elegant coliseu, la notable companyia de Guinyol Català dirigida pels actors Gaston, A. Mantua y Joan Santacana.

Les obres que ens han dat a conèixer, fins ara, son totes revestides d'una gran y forta originalitat: assumptes de sensació que fan que l'interès del espectador no decaigui ni un moment.

Es aquest una mena de teatre que en podríem dir que *ataque als nervis*, empró que per aquest mateix motiu fa que tinguin pendent al public amb emoció durant tot els transcurso de l'obra que's represente.

Son infinites les obres que tenen en cartera aquesta estimable companyia, empró entre les que ens han dat a conèixer, cal fer remarcar l'estrena de *Faro maleit* obra d'una tenació esgarrifosa y acabada: *L'Apàtre* (Lui) *El Boix*, *L'enginyer nou*, *Sabotatge* y *Grapa de ferro* (*Le Griffé*) aquesta darrera estrena, y ja coneguda del nostre public per haberla representada la majoria de les companyies castellanes amb el nom de *Las Tenazas*. No cal pas explicar la indole de totes elles, que poc més poc o menys els nostres llegidors ja s'ho figuren, empró si que cal fer remarcar l'excelent interpretació que assoleixen per part de tota la companyia, sobretot per la senyora Bozzo y els senyors Mantua y Santacana: també s'hi distinguiuen forsa, la senyora Cardalda y els actors senyors Castells y Leandro Cinca.

Tandebó que llur treball els he siga profitós y que es vejien forsa honorats pel public barceloní, de lo que per son mèrit s'han fet acreedors.

COMIC

Continuent les representacions de *La viva de genio* y *El cuento del dragón* haventse posat també en escena durant la present setmana *La mujer moderna*. En totes elles mostraren les seves habilitats les simpàtiques tiples Pilar Martí y Angelina Villar y la senyoreta Monterde, secundades pels populars actors Ricard Güell, Pep Viñes, Rubio, y el reste de la companyia.

S'estant activant els ensaigs de *Las mujeres de Don Juan*, y la darrera producció d'en Viñes *La Generala*.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—ATANEU OBRER Die. 11.—La vella del dissapte, y dirigides pel notable aficionat senyor Boquet, se dona una representació de la famosa comedia, dramatica *Za Zà* assolint una regular interpretació per part de tots quantis hi prengueren part.

Per fi de festa, la hermosissima comedia *Totales*. El public en sorti satisfet de la vetllada.

Centre Sant Antoni. (Girona 176).—Diumenge, passar se hi representà l'obra *El cant de la sirena*, y en la que hi treballaren amb una fé grandiosa els senyors Villà, Fontbornat (J. V. y P.), Torres, Agràs y Suñé. Se feu al final del drama una ovació als autors senyors Millà y Sunyer, per la lluhidissima concurrencia qu'assistia a la festa.

A l'obra *Sogres á la graella* hi mancaven ensaigs. La presentació hermosa com acostuma aquesta entitat.

Per diumenge á tarda, l'obra quatre actes den Graells Castells *Somni de gloria*.

Ateneu Obrer del III districte.—Promet esser un aconxeixament la festa que en honor al plorats fundadors del Teatre Català s'hi celebrará diumenge aprop vinent.

Aban d'interpretarse les den Frederich Soler, Francisco Camprodon, y E. Vidal Valenciano, se llegirá un breu estudi enaltint la memoria d'aquestos poetes original del nostre company de Redacció don Rossend Llurba.

Natura.—Un elene forsa voluntarios actua en aquest modest local del carrer de Moncada. Veritat que ni'l teatre ni la sala es gay.

traduhida al català per molt distingit literat don Salvador Vilaregut.

En aquest número esreparteix les 16 pàgines que varèm quedar a deure la setmana passada, y per lo tant quedem en paus.

AGRUPACIÓ «ESBART TEATRAL» DE CASTELLAR DEL VALLÈS.— La Agrupació que avuy tenim l'honor d'incloure en la nostra galeria d'elencs d'aficionats es sens dubte una de les més notables y ben constituïdes de Catalunya. Son, els nostres homenatjats d'avuy, un estol de tervents devots del art de Talia que robant hores al descans, se consagren al estudi dels personatjes que se'ls confien; per aixó no es de extranyar donada la bona voluntat de tots ells y la encertada direcció dels senyors Serra y Sellon, que's contin per exits fotes les seves representacions. El repertori de aquesta agrupació es extensíssim per quant se compon de drames, comedies y zarsueles, d'aquestes s'han representat la majoria de les que hi prenen part solament dos o tres senyores com, *El amor ciego*, *Los africanistas*, *Los Camarones*, *El Guitarrico*, *La Barca*, *Verdadet pare y fill*, *La marmola*, *Para casa de los padres*, etc. etc. y en drames y comedies ademés de tot el repertori antic s'han posat en escena amb verdadera propietat les obres del teatre català modern: *El cor del poble*, *La resclosa*, *En Joan dels miracles*, *La Mare*, *L'Hereu escampa*, *Ruixes enfora*, *L'Oncle rector da ales de cera*, *La tosca*, *Misteri de dolor*, *Jordi Erin*, *El lladre*, *Gent d'ore*, *Dissapte de Gloria*, y altres y altres que'ns fora difícil recordar.

Entre les moltes dames que han col·laborat a les tasques de tan simpàtica agrupació en l'ordre dramàtic farem especial menció de les senyores da Emilia Baró, Antonia Baró, Antonia Vallé, Monserrat Faura, Josefina Santolaria, Carme Rovira Carme Bayona, Agneta Morera, Pepeta Valero, Carme y Guadalupe Alentorn, Concepció Pallardó, Carme Parreño Alegret, y moltes altres que sentim no recordar y que avuy formen part de companyies notables catalanes. Amb tant bons elements dotats per altre part d'un teatre hermós baix tots conceptes, y amb aquell entusiasme que aquets aficionats posen sempre les obres en escena, poden avuy emprendre qualsevol obra del nostre teatre en la seguretat de que l'èxit més franc coronarà el seu treball.

Per tot lo esmentat avuy, al publicar el tractat de tots els que componen aqueixa Agrupació, ens considerem honorats al ensemps que satisfets de contar en la nostra galeria d'elencs, un de tanta valia com es el de l'Esbart Teatral de Castellar del Vallès.

Dilluns passat la Junta del Sindicat d'Actors, va anar a visitar a sa casa d'Arenys, al reputat autor català don Joseph M.ª Arnan

qui molt avensat d'edat, se troba delicat de salut.

Es altament lloable aquest gest de la Junta del Sindicat, car d'uns quans anys ençà aquí semblava qu'havíem perdut les més lleugeres nocions de serietat y delicadesa.

Alguns elements musicals de Soler han contractat pera donar uns quans concerts en aquella població al quartet «Reneixement» d'aquesta ciutat. Els senyors Toldrà, Recasens, Sanchez y Planas, varen sortir d'aquest port dimecres prop passat.

De Societats

A quedat formada l'Agrupació de *Gran Guinyol Català*, que dirigirà en Narcís Perbellini, quina comensarà ses tasques la propera temporada, amb noves produccions de joves escriptors que anunciarem oportunament, al ensemps que'ls cognoms que componen l'elenc.

Dimenge passat en el meteix Restaurant de l'important Societat «Círculo de Sans», s'hi celebrà un gran banquet ofert pel director del quadre dramàtic de la meteixa, don Joan Drets, a tots els seus companys d'escena y en el quin esmersaren tots els beneficis que obtingué dit senyor en la veïllada d'honor, y benefici que li dedicà dita Societat en la diada de Sant Pere.

Es d'aplaudir la generositat del senyor Drets, doncs, procura que a dit banquet hi fossin tots quants han treballat en molt o en poc en bé del seu quadre dramàtic, de desde que' fundà.

Durant l'acte hi regnà una grant harmonia plens tothom del més grant entusiasme; vingué l'hora del xampany, y comensaren d'un a un els brindis, diguent tots ells paraules d'elogi pel seu director senyor Drets, y promesos de treballar amb entusiasme en bé de notable quadre dramàtic de la seva Societat en mitj d'una forta ovació se ve obligat el senyor Drets a dirigir un llare parlament a ses companys remarcant noves orientacions pera enaltir en el teatre de desde'l seu quadre d'aficionats acabant el seu notable discurs escoltat amb religiós silenci, amb una sabritació a tots els quadros dramàtics d'aficionats de Barcelona.

Verdaderament el senyor Drets es de'ls qui més treylla en bé del teatre de nostre terra; l'enhorabona a n'ell y demés companys els hi envia la Redacció DE TOTS COLORES encoratjantlos a que secundin amb el meteix entusiasme al culte y intelligent director Joan Drets, pera treballar en gloria del nostre teatre.

Imp. B. Baxarias, Alt de Sant Pere, 17, Int.

S'ha posat a la venda la segona edició del monòlech de **EDGAR POE**

COR DELATOR

aquesta narració extraordinària està adaptada a l'escena, pel
distingit literat don A. **ALBERT TORRELLAS**

Preu de cada exemplar: 25 cèntims.

Els subscriptors y compradors del **DE TOTS COLORS**, mitjantsant la presentació d'un dels volúms de la nostra Biblioteca, podran adquiririls per el peu de **15 cèntims.**

Diccionari Català

(Segona edició)

Indispensable a tots els que vulguin saber a fons la

llengua catalana y desitjin escriurela correctament

Conte 'l llenguatge complet de

Catalunya, Mallorca, Valencia, Rosselló, Sardenya, Llenguadoc. &

y es el mes complet dels publicats fins avuy.

Aquesta obra està ricament enquadernada, y forma 3 grans volúms de mes de 1200 planes, essent una veritable joia, indispensable en tota bona biblioteca. El seu preu es de 72 ptes. els tres volúms, poden adquirirse també a plassos mensuals de *cinch pessetes*, entregantse tota l'obra completa al firmar la pólissa de compra.

Primer apendix al **DICCIONARI CATALÀ**

publicat per la casa Baxarias

Fo c ma aquesta obra un volum de mes de 100 planes, ab inicials de color y paper extra, contenint mes de 3000 paraules completament noves y no publicades en cap dels diccionaris publicats fins avuy.

PREU: RICAMENT ENQUADERNAT 5 PTES.

LITERATURA SENSACIONAL

forma un volúm de unes 500 planes, y es una interesantíssima colecció de les més celebrades Aventures de

El Detective Sherlock Holmes

Està ricament editada amb paper satinat tirat a dos tintes y amb il·lustracions del notable dibuixan Junceda. PREU: 6 Ptes.

Historia de la Guerra a Cervera desde'l 1462 a 1465

per don FRANCESC CARRERAS CANDI, aquesta obra única en sa classe detallada en forma de Dietari, es indispensable a tots els que s'interessin per la Historia de la nostra Patria, el nom de l'autor escusa tot elogi, hasta sols en dir que l'obra completa la forma un tomo de 225 planes il·lustrades amb interessants gravats.

El preu enquadernat en cartoné son 4 ptes.

MUSA CATALANA

Colecció de cançons populars armonisades pera cant y piano

VAN PUBLICADES FINS AVUY LES SEGUENTES:

1. ^a La Mal contenta, armonisada per en	Garcia Robles
2. ^a Marta,	Felip Pedrell
3. ^a La nit de Nadal	Salvat
4. ^a La zumzeta zom,	Alfonso
5. ^a La Metzinerà descarada	Marguerida Orfila

Prens: Amb paper cuixé, 25 cèntims una
de fil, i pesseta

Descomptes especials als magatzems de música y per quantitats.

Suplement a DE TOTS COLORS

Es un notable volúm de literatura catalana y estrangera seleccionada, de 360 planes y està imprés sobre paper extra ahuesat. Val ricament enquadernat 5 pessetes

De tots colors

Revista Literaria y Teatral.
Surt cada divendres. Publica 28 pàgines de text y 32 de folletí.

Publica una extensa informació del teatre català y castellà, en cada nombre y una llarga informació dels Teatres y Societats recreatives més importants de Catalunya. Extenses Biografies dels actors més populars y una interessant secció dedicada als Aficionats notables.

Treballs en prosa y vers, (originals y traduccions), dels més eminents artistes. REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Alt de Sant Pere, 17, interior. — BARCELONA. Nombre solt: quinze cèntims. — Suscripcions: dues pessetes trimestre. DE TOTS COLORS es la revista més interessant y econòmica que surt a Catalunya

60 pagines 15 cèntims